

Arnhem, 6 februari 2022

Lieve Corrie,

Ik ging naar Zeeland om de horizon te zien.

Dat is nodig soms,
om ongehinderd door
door mensenhand gebouwd obstakel
naar de streep tussen lucht en water te turen
en zo de honger naar verte
die soms in mij gromt
een klein beetje te stillen.

Ik weet niet of er een ziel bestaat,
wel dat je die ziel
af en toe door een Noordzeewind
schoon moet laten blazen.

Meeuwen smeten vanaf vogelhoogte oesters op de dijk kapot,
wolken joegen landinwaarts
en containerschepen voeren door speksteengroene golven.

Het is februari, de reinigingsmaand.

Ik liep langs de kustlijn en liet mijn ziel
(die dus misschien niet bestaat
maar daarom juist geschikt is om in te geloven)
door de februariwinden schoonblazen.

Thuis hadden we walnootdoppen
met gesmolten was gevuld;
kaarsjes voor Maria Lichtmis
die als kleine bootjes in een teiltje dobberden
terwijl we pannenkoeken aten.

Tradities markeren de dagen
waarin wij ons
naar het licht toe worstelen.

Ik was in Zeeland
niet alleen om de horizon te zien
maar ook om afscheid te nemen van een naaste
die ik al jaren niet meer had gezien –
en nu dus nooit meer.

Tja.

Wij zijn allemaal walnootbootjes
naast een containerschip.

Bij het paalhoofd keerde ik om en kreeg ik wind mee,
ik waaide op de kracht
van een onzichtbare hand
op mijn voetstappen terug.

Het begon niet te regenen
en ook de zon brak niet door.

Het bleef februari.